

РАЗПОЗНАВАНЕ НА ИЗВЪНЗЕМНАТА ДЕЗИНФОРМАЦИЯ: ЧАСТ III

Естеството на дезинформацията

Дезинформацията е най-мощното средство за манипулация на масовото съзнание. Докато има изобилие от невинно погрешна информация, произтичаща от логически погрешни изводи, самозалъгване, погрешни предположения, подобрани доказателства и откровено невежество, дезинформацията преднамерено ще експлоатира тези слабости, за да формира мнения и действия у целевата аудитория.

Дезинформацията е особено успешна, когато ядрото на тайния ѝ план е преплетено с искрените убеждения на разпространителите ѝ, които имат свои законни интереси да ѝ вярват и да я бранят. Хладен и пресметлив интелект може да изобрети дезинформационен пакет, за да се разпространява чрез наивен индивид, който го намира толкова привлекателен за идентификация на своето его и емоционалната си сигурност, че той би направил всичко, за да го защити. Това позволява на малка и невидима група дезинформатори да действат чрез огромното тяло на нищо неподозиращи носители, които искрено вярват в това, което вършат.

Дезинформацията също така използва избрани доказателства в подкрепа на неверни заключения. Добро разсъждение може да изхожда от неверни предположения, може да се използва заблуждаващо изопачаване на логика, или разсъдението да се обезсърчава, а изводът, който се иска, да бъде направен или на базата на емоционален призив, или с осляняне на авторитета на неговия предполагаем източник. Дезинформацията няма проблем при предприемане на някоя стратегическа маневра, разкривайки действителни,

но удобни истини, за да докаже правотата си, ако възнаграждението е по-голямо от жертвата.

Разпознаване на дезинформацията

Разпознаването на дезинформацията е сложна работа. Това означава да се направи мисловна биопсия на патологичните опори на даден съмнителен източник. От помощ ще бъде, ако имате доста изострена интуиция, която може да открие неискреност, след което критичното мислене се съсредоточава върху конкретния проблем. Проблемите обикновено са погрешни предположения, пренебрегнати противоположни примери, погрешни логически заключения и неясни подбуди.

По-точно казано, извънземната дезинформация разчита на тези обичайни психологически уязвими места: лениво мислене, несигурност на егото и желанието да бъдеш специален, наивен оптимизъм, който води добрите намерения по опасен път, по-голямо уважение на доверени източници и авторитети, отколкото на личната прозорливост и интуиция, самозалъгване, отчаяно търсене на отговори и като следствие снижаване на критериите, удивление от поразителните, но повърхностни явления, граничещо с наивност, и желание за бягство от крайната скука.

Понеже целта ѝ е да окаже влияние върху нечие мнение, най-добрата дезинформация е кратка, загладена и убедителна. Тя увеличава до максимум правдоподобността, като приема някаква форма на авторитет, какъвто целевата група уважава най-много, и внимателно разсейва съмненията, че източникът прави това за слава или финансова облага. Погрешно е да се предполага, че ако някой рискува да публикува информация за разкрития, без да поиска нищо в замяна, той трябва да е почтен; обратно: това, което иска дезинформацията в замяна, е вяра в нейните полуистини.

Най-добрата дезинформация така спретнато опакова

своите заблуди, че съдържащата се история може да бъде впечатляващо кратка, очароваща, забавляваща и лесна за схващане. Тя отива отвъд обикновените погрешни логически заключения и използва хипнотични похвати, за да масажира ума на мишената и да я накара да я приеме за правдоподобна. Тази манипулативна тактика изобщо не е екзотична. Специалистите по психологическа война, уличните илюзионисти, невролингвистичните програмисти и рекламните агенти редовно я използват в своите професии.

Дезинформацията трябва идеално да експлоатира най-дълбоките желания, чувства за несигурност и слепи петна на мишената, които неизбежно варират според типа на аудиторията. По тази причина, авторите на дезинформацията използват различни методи и източници, за да се обърнат към различни аудитории. В случай на индивиди, използвани като несъзнателни посредници на измама, техният избор зависи от това колко лесно тяхната слабост им позволява да бъдат хванати за изпълнители на тази функция и до каква степен техните силни страни са подходящи, за да се използват слабостите на аудиторията. По този начин се създава верига от въздействия, която достига до аудиторията чрез посредник, който притежава допълнителна привлекателност с това, че е образован и уважаван.

Средства за дезинформация

Това, което следва, е изследване на няколко средства за извънземна дезинформация и защо те са удобни и ефективни. То трябва да посочи само колко лесно общността, провеждаща неконвенционални изследвания, и обществеността изобщо, могат да бъдат заблудени от източници, на които имат доверие, ако не вземат пред вид възможностите, обсъдени по-долу. Тези средства могат да бъдат и източници за истина, така че моята цел е не универсално да дискредитирам тези източници, а по-скоро да

посоча техните потенциални слабости.

Канализаторът

Резюме: Канализирането включва един или повече индивиди, които позволяват да бъдат използвани от невидими интелекти, които предават информация чрез тях. Това включва използване на дъски Уиджа, състояния на медиумен транс, автоматично писане и съзнателно изразяване с думи на интуитивни впечатления. Люлеене на махало, мускулен тест, гадаене и гледане на кристал също могат да позволят такава комуникация. Канализираният източник може да заяви че е всичко в диапазона от извънземни до ангели, от починали личности до демонични същества, известни личности от историята, пътешественици във времето, други измерни същества, подсъзнание и безлични архитипове.

Сила на източника: Безтелесни същества, извънземни същества и напреднали човешки военни фракции могат да предават на разстояние словесна и визуална информация, както по електромагнитен път, така и по телепатичен. Те също така имат ограничена способност да предизвикват паранормални явления, да предсказват бъдещето и да режисират синхронизирани събития, чрез които да могат да докажат тяхното съществуване и да извикат непреодолимо страхопочитание и покорност у мишената. Това експлоатира погрешното логическо заключение, че истината за съществуването по някакъв начин се равнява на съществуването на истината, което игнорира възможността реални източници да предлагат и фалшива информация навсякъде, където може. Тези демонстрации на фалшиво всезнание, всемогъщество и предварителни познания изключват това, че източникът може просто да е изфабрикуван от канализатора, но не доказват, че източникът, който се канализира, непременно казва истината.

Канализирането също така си позволява анонимност на измамни източници и свобода да изфабрикува самоличност и минало. Поради тази причина канализирането е до голяма степен персонализиращо се спрямо слабостите на мишените. Един и същ източник може да сменя самоличността си многократно, според това кое звучи най-авторитетно.

Слабост на носителя: Установяването и поддържането на връзката изисква изключване на ума, така че източникът да премине безпрепятствено, без ограничения от съзнателния ум на канализатора. Това подразбира отказване от свободната воля и даден манипулативен субект може да злоупотреби с това предложение чрез пускане на корени в ума на канализатора по-дълбоко, отколкото би могло иначе. В най-лошите случаи това може да доведе до обладаване, при което канализаторът не само предава дезинформация по време на определени сесии, а става ходещо продължение на негативния субект, служейки на тайния план по по-широк начин. Напускането на съзнанието по време на процеса на канализиране може да прерасне в обичайно напускане на прозорливостта и критическото мислене, като по този начин канализаторът просто приема и препредава онова, което му е предадено, след като е бил убеден с удобни, но тривиални истини.

Сила на носителя: Това, че е само куриер, освобождава канализатора от задължението лично да защитава получената информация. По същия начин, източникът винаги е освободен от задължението да подкрепя своите твърдения, а вместо това се осланя на самозван авторитет и различни благовидни извинения. Чрез канализирането на дезинформацията се дава неограничена творческа широта, използвайки смели и директни изрази, тъй като твърденията, които са твърде пресилени за други аудитории, с готовност се приемат от възторжените почитатели на канализирането. Ако са особено забавни и увлекателни, източникът и

канализаторът се издигат в култ или в ранг на знаменитости, което прибавя към авторитета фактор, който не зачита критическото мислене.

Слабост на аудиторията: Тъй като рационалистите възприемат канализирането като ненадеждно средство за изследване, то привлича повече хора, които се гордеят, че са непредубедени и не са спънати от ограниченията на хладния интелект. Обаче, има тънка граница между непредубеденост и лековерие, и онези, които заместват, вместо да допълват разума с интуиция, се оставят да бъдат уязвими от логически жонгльорства, емоционална манипулация, самозалъгване и други форми на субективизъм. Канализираната дезинформация залага на тези слабости.

Наблюдател от разстояние

Резюме: Дистанционното наблюдение използва строги протоколи за екстрасенсно събиране на информация за дадена мишена, с минимално субективно отклонение. Няколко наблюдател от разстояние могат да се концентрират върху една мишена и да приемат подобни впечатления, които след това се анализират, за да се изгради една прецизна оценка на мишената. Американските военни са публично известни, че правят изследвания върху дистанционното наблюдение като метод за събиране на разузнавателна информация. Наскоро различни изследователи използват дистанционно наблюдение за сондиране естеството на извънземното присъствие.

Сила на източника: Както при случая с канализирането, извънземни и напреднали човешки дезинформатори могат да предават информация на разстояние чрез естествена или изкуствена телепатия. Наблюдатели от разстояние, дори цели екипи, по този начин могат неограничено да наставят своята екстрасенсна линия чрез такива дезинформатори и да подават заблуждаващи впечатления.

Слабост на носителя: Предполага се, че най-голямата слабост е, че успехът на дистанционното наблюдение се измерва чрез съотношението сигнал/ шум, което пренебрегва възможността да съществува силен, но фалшив сигнал. Дори и да се елиминира субективността, няма гаранции, че това, което остава, е вярно.

Сила на носителя: Дистанционното наблюдение има репутация на строго, обективно и дори научно. Някои от тези, които го практикуват, са работели за военните, други имат значителна научна биография. Всичко това му придава правдоподобност и авторитетност, които могат да засилят всяка дезинформация, разпространена чрез него.

Слабост на аудиторията: Дистанционното наблюдение е привлекателно за непредубедени индивиди, които ценят обективността и научната процедура. Въпреки, че е по-стриктно от канализирането, когато се използва за дезинформация, очевидната обективност е само по-добра аранжировка за същата измама. Това, че военните експериментират с дистанционното наблюдение и успешно събират разузнавателна информация от държави без екстрасенсна отбрана, не означава, че дистанционното наблюдение на извънземните мишени е еднакво надеждно. Дезинформацията, минала през наблюдателите от разстояние, разпространява измамни идеи под маската на строга обективност.

Вътрешен човек / Подател на сигнали

Вътрешните хора са членове на тайни общества, военни проекти или правителствени агенции, на които е поверена непублична информация. По различни причини вътрешни хора може да изнасят част от тази информация пред обществеността. Често те правят това анонимно, евентуално чрез връзка с трети лица от външната страна, които могат да гарантират за тяхната самоличност, но я пазят в тайна, когато

препращат информацията. Те могат да проговорят и явно, без скриване на своята самоличност, но тогава гледат да бъдат внимателни и да не разкриват повече, отколкото им е позволено. Някои самозвани вътрешни хора са небрежно откровени и подробни и сякаш нищо не премълчават.

Сила на източника: Вътрешните хора работят в силно контролирана, разделена на отдели и наблюдавана среда, което се изисква от секретния характер на работата им. Следователно, те са в близост до източници на дезинформация от високо ниво, които имат непосредствен достъп до тях, особено източници, поставени по-високо от тях в йерархията. Ако източникът е напреднала военна фракция, секретният характер на военната мрежа позволява да бъдат отвлечани служители и да им бъде програмиран умът, както е необходимо, за да се създадат неволни носители на дезинформация. Служители могат също така да бъдат проверявани, следени и вербувани, за да станат обучени оперативни работници по дезинформация, които или напълно съзнават своята мисия да мамят, или са получили убедителна история за прикритие и някои фалшиви, но звучащи благородно причини да изнесат „важна“ информация пред обществеността. На някои може дори да им бъде показано подвеждащо доказателство и документи, а някои тайно да бъдат подбуждани да станат податели на сигнали и по този начин да разпространяват измама с пълно убеждение, че някак си подриват устоите на своите началници, докато всъщност правят обратното.

Слабост на носителя: Вътрешните хора получават разрешително за достъп до все по-високо ниво на секретна информация чрез демонстриране на нужда да знаят, минаване тестове за преданост и използваемост, подписване на клетви за пазене на тайна, отказ от лични права и предварително съгласие за наказания за нарушаване на тези клетви. Тайните мрежи имат редица методи, с които гарантират, че

сигурността ще остане ненарушена, и които включват и парични поощрения, изнудване, заплахи за живота, хипнотичен контрол на ума и избиране само на лесно управляеми и покорни кандидати за вербуване. На служителите се казва само онова, което е необходимо да знаят за своята работа, което често включва измислени, но правдоподобни истории, за да ги заставят да сътрудничат. Делението на отдели прави трудно даден вътрешен човек да сравни бележки с други, за да открие дезинформацията, подавана му от неговите началници. Въпреки че имат секретни знания, вътрешните хора са печално неосведомени относно информацията извън нивото, за което имат разрешително за достъп. Делението на отдел държи пълната картина извън ползрението и без този контекст вътрешните хора не винаги могат да открият дезинформация в това, което вече им е казано.

Сила на носителя: Всеки, за който може да се потвърди, че е вътрешен човек, се уважава, че е на толкова привилегирована и квалифицирана длъжност и че е бил достатъчно смел и благороден да рискува да изнесе ценна информация пред обществеността. Това придава на техните думи голяма достоверност, защото това, което казват се равнява на свидетелски показания на експерти, думи, казани от онези, чиито длъжности предполагат тези знания. Разбира се, тази поява на авторитет създава идеално средство за посяване на дезинформация. Клетвите за пазене на тайна и законите за националната сигурност са добри извинения за измъкване от някои неудобни въпроси и добавят заинтригуваща атмосфера.

Слабост на аудиторията: Делението на отдели и законите за пазене на тайна, както и свидетелите, нежелаещи да рискуват своя живот, пречат на обществеността по-задълбочено да проучва твърденията на вътрешни хора, като им забраняват достъпа до секретни доказателства и все още

класифицирани документи. Ако те докажат своите твърдения, това впечатлява мнозина, но вътрешните хора си осигуряват влиятелен глас, ако тяхната история се подкрепи също така и чрез изнасяне на документи и интригуващи снимки, които насърчават предположенията, въпросите и отчаяното търсене на потвърждение от аудиторията.

Подвеждането на аудиторията е гарантирано, ако тя не успее да изключи възможността, че вътрешен човек е дезинформатор независимо от неговите твърдения, особено, ако те са подкрепени от подправени снимки и документи, осигурени от добре оборудваната и свързана мрежа, която го спонсорира. Най-доброто, което може да направи аудиторията, е да търси грешки и противоречия в неговите твърдения, и по-важно, да направи вероятностна оценка на неговата почтеност въз основа на гледната точка зад неговите твърдения и на това кого биха облагодетелствали те най-много.

Официално лице

Резюме: Към официалните лица спадат избрани или назначени членове на политически и религиозни институции, онези, които имат специални титли и акредитиви, и които са на уважавани длъжности в ръководството.

Сила на източника: Дезинформаторите имат голямото предимство да влияят чрез високопоставен фигурант, без самите те да бъдат забелязани. Те могат да бъдат сред личните му съветници, програмирани или вербувани сътрудници, които са внедрени близо до него, за да влияят върху неговите мнения и решения, тайни организации, от които периодично получава инструкции, или извънземни фракции, които го отвличат и програмират да приеме техните цели. Тези източници лесно могат да шантажират официалното лице, да експлоатират наивността му, да му предложат поощрения в пари и власт срещу покорство и да

му съобщят или покажат някаква шокираща „истина“, която да го накара да им сътрудничи.

Слабост на носителя: Официалното лице е преди всичко публична фигура, чиято загуба на репутация и обществена поддръжка означава край на неговата кариера. По тази причина той може да бъде заплашен с дискредитация или убийство, или да бъде подкупен с обещания за лично и институционално повишение и защита. Да бъдеш официално лице може да бъде толкова времеемко, така че времето за лични независими проучвания и задълбочени размисли е ограничено, което може да го направи зависим от съветници за съгъстените брифинги и препоръки. Това способства за доверяване на потенциални източници на дезинформация и пълна липса на разбиране на материята извън неговата специалност. Неговата известност като публична фигура може също така да го направи твърде голяма пречка, за да му се даде реалната истина, така че на него не трябва да се дава разрешително за достъп до секретна информация, освен ако той няма абсолютна нужда да знае. Ако не е надарен с интелект, преданост и власт, която да надхвърля неговата роля на официално лице, може да бъде заменен.

Сила на носителя: Официалните лица са творци на решения, лидери на мнение. Ако репутацията им е ненакърнена, думите им имат власт над общественото мнение. Те могат да повлияят на общественото мнение, за да узурпират демокрацията, като лансират частни тайни програми с подкрепата на гласовете на мнозинството. Официални лица могат също така да се позоват на властта и авторитета на институцията, която представляват, по същия начин както църковно официално лице декларира политически идеи като божия воля.

Слабост на аудиторията: Аудитория в този случай са широките маси, най-малко прозорливата аудитория от всички. Казано конкретно, масите изпитват сляпо уважение

към авторитета, лесно се впечатляват от титли и нямат познания и контекст правилно да оценят това, което им се казва – особено, ако им се казва дезинформация, свързана с неконвенционални теми като извънземните. Това просто е факт, базиран на средностатистически данни.

Преобладаващата част от масите се нуждае от защита, стабилност и спокойствие, осигуряването на които са задължение на държавните органи, макар и не без политически подбуди. Ако официални лица разкрият информация за съществуването на извънземните с пълното одобрение на институциите, към които принадлежат, шокът в масовото съзнание и последвалото шумно искане на отговори, би позволило на тези официални лица да изляят порой от умело съставена дезинформация относно подбудите и самоличността на извънземните.

Академичен учен

Резюме: Към академичните учени спадат титуловани доктори, учени, професори, теолози, аналитици и други високо образовани специалисти, чиито методи на изследване и представяне са формални, систематични и усъвършенствани. Онези, които участват в изследване на различни аспекти на явлениято извънземни, може да имат научни степени, полезни за техния аспект на изследване. Те обикновено цитират други учени, за да подкрепят своята собствена правдоподобност, правейки изводите си чрез проучване на съответната литература и събирайки гледни точки на авторитети в обобщено наблюдение, обогатено до известна степен от тяхното оригинално изследване.

Сила на източника: Тъй като за интелектуалните способности и стратегическата стойност на даден академичен учен без затруднение може да се направи заключение от неговите титли, репутация и публикации, може да се наблюдава един богат фонд от кандидати, за да се избере кой

е най-подходящ да бъде подготвен за носител на дезинформация. Академични учени, които откажат да сътрудничат и станат пречка, могат да бъдат отстранени или чрез убийство, или чрез дискредитиране.

Извънземните и военните фракции могат също така да изопачат данните в информационен фонд, на който се разчита, чрез вмъкване на данни-примамки, например чрез похитени, програмирани с екраниращи спомени, които рисуват лъжлива картина на подбудите на извънземните. В този случай, без да се подозира евентуална измама, даден академичен учен ще се хване на примамката като за чиста монета и ще инжектира нейното съдържание в своите трудове. Дори и да се усъмни, неговите съмнения не могат да се огласят, без да рискува да го обвинят в параноя и по този начин да се дискредитира.

Слабост на носителя: Необходимостта да запази репутацията си и да изглежда аргументиран, предпазлив и формален може да доведе до агностическа свенливост, която пречи на академичния учен да предприеме онези творчески скокове на мисълта, необходими му да проникне в дълбините на мистерията. Това също така му пречи да признае източници на информация, които не отговарят на стандарта на колегите му, въпреки че съдържат парчета от главоблъсканицата, които имат решаващо значение. Освен това, не е тайна, че университетите са до голяма степен апарати за индоктриниране и филтриране, тъй като са образователни институции, и онези, които успешно преминават през този филтър са демонстрирали програмируемост и охота да се подчиняват на правилата и да бъдат в услуга на груповия консенсус. Въпреки че има изявен интелект, потенциалната липса на индивидуализъм и остра интуиция може да накара прочут учен наивно да се подаде на най-грандиозните измами, особено на онези, които са подкрепени от уважаваните му колеги и от началниците му академични

учени.

Сила на носителя: Най-силната страна на даден академичен учен е неговото ниво на изтънченост, в смисъл на културност и изисканост. Обаче изтънчеността не означава задължително прозорливост, тъй като това същевременно би могло да означава изтънчен рационалист и дезинформатор, а оттук майстор софист. Освен това, на академичните учени автоматично се приписва правдоподобност заради техните титли и често те работят на влиятелни и съветнически длъжности. Правдоподобност и изтънченост заедно водят до ефективно лишаване на истината от престиж и до утвърждаване на лъжата. Те могат също така да функционират като ролеви модели в общността на неконвенционалните учени, разпространявайки заразата на своя късоглед агностицизъм сред онези, на които им е необходимо точно обратното.

Слабост на аудиторията: За някои аудитории академичните учени са безукорни и са въплъщение на обективност и почтеност, особено що се отнася до отделни групи академични учени, които се съгласяват едни с други. Най-скептичните аудитории ще слушат академичните учени повече, отколкото другите типове носители на дезинформация. На тях може дезинформацията да им се стори по-правдоподобна от истината, защото тя поне съответства на техните нереалистични предположения и идва от един предполагаемо неподкупен източник. Задачата на даден академичен учен дезинформатор би била да създаде заплетен случай за целите на измамен таен план, представяйки противоположни истини като крайни и като неотговарящи на стандартите за правдоподобност и достоверност.

Похитени / Контактирани

Резюме: Похитените и контактираните са хора, които

имат пряк контакт с извънземни същества. Похитените са отвлечени от обичайната си среда и отведени в средата на похитителите, където са подложени на различни процедури. Контактираните вземат съзнателно участие във взаимодействието и стават говорители на своите извънземни контакти. Не е задължително всички контактирани да са похитени или всички похитени да са контактирани, но двете категории се застъпват, тъй като контактираните биват отвлечени и похитените могат да бъдат подготвени за съзнателно улесняване предаването на извънземно съобщение.

Сила на източника: Похитителите имат пряк достъп до похитените в среда, която те контролират. Различни извънземни и военни фракции могат да създадат фалшиви спомени, да сканират ума и вибрационната сигнатура на етеричното тяло, за да анализират слабостите и склонностите, да използват похвати на постхипнотично програмиране на ума, за да инсталират команди в подсъзнанието, да използват телепатично или генерирано чрез имплант убеждаване, да следят своите субекти от разстояние, да инсценират фалшиво потвърждение чрез крещящи случайни съвпадения и да фабрикуват умели лъжи и обяснения на нерационални явления. Те също така могат да сканират населението, за да изберат онези, които са най-подходящи за техните цели, използвайки логистичните и хиперпространствени предимства, за да окажат персонализирано внимание.

Слабост на носителя: Най-голямата слабост на даден похитен или контактиран е, че той знае по-малко за себе си, отколкото неговите контакти или похитители знаят. Те влизат през задната врата в ума му и могат да вършат манипулации, които тайно влияят върху ума и подбудите му. Ако той не осъзнае тази възможност и не се предпази от нея, то това е неизбежно.

Похитените и контактираните могат да се чувстват

отчуждени от обществото, поради това, че имат необичайни и невероятни преживявания, и по такъв начин се виждат като различни от останалите. Ако това чувство се закачи за егото, то може да дегенерира в чувство на привилегированост, превъзходство или специалност, което да послужи като точка за закачане на похитителите, чрез която да ги принудят да им бъдат предани. Тяхната самоличност може да бъде толкова дълбоко отъждествена с конкретна група извънземни, от които са контактирани, че всеки намек за нечестни подбуди на техните извънземни контакти подсъзнателно се интерпретира като атака върху самата им личност, което естествено провокира ирационален защитен механизъм.

Някои могат просто да се предадат, чувствайки се победени от по-висш разум с по-висша технология и в психотичен опит да спасят положението, се превръщат в охотни и ревностни сътрудници, както при т.нар. Стокхолмски синдром.

Сила на носителя: Истинските похитени и контактирани излъчват много искреност и обвинение, когато разказват за своите непосредствени преживявания с извънземните. Похитени, които документират своите преживявания, могат да имат аудиовизуално, медицинско или свидетелско доказателство, че те наистина са били похитени, и самото това възбужда любопитството на хората за това какво са научили в присъствие на истински извънземни.

Слабост на аудиторията: Както при случая на канализаторите, контактираните могат да станат център на култове към личността, играейки роля на посредници между аудиторията и нейните извънземни идоли, подобно на пророци или първосвещеници, посреднически между богомолците и божеството. Близостта и прякото взаимодействие на похитените и контактираните с мистериозните извънземни е това, което подсилва

правдоподобността на каквато и да било дезинформация, пренесена от тях.

Целевата аудитория се състои от похитени, търсещи отговори, изследователи на явлениято отвличане, търсещи вътрешна информация относно подбудите на извънземните, и хора, желаещи самите те да бъдат контактирани от извънземни. Дезинформацията се възползва от техните лични копнежи и неосведоменост, насочвайки малкото, което знаят, към лъжливи заключения, същевременно задоволявайки тяхното его.

Хипнотизатори

Резюме: Хипнотизаторът е обучен да направлява клиента си до постигане на променено състояние на съзнанието, което е достатъчно дълбоко, че да получи достъп до подсъзнанието. Хипнотичният транс е едно цяло, състоящо се от внушаемост и дисоциация. Изследователите на отвличанията обикновено приемат хипнозата като изследователски инструмент, предназначен да помогне на техния субект да възстанови спомените от отвличането, които са недостъпни, поради това, че по време на отвличането е бил в променено състояние на съзнанието или че похитителите са му инсталирали екраниращи спомени и постхипнотични команди да забрави. Хипнотизирани субекти могат да бъдат също така използвани за наблюдение от разстояние, за проучване на миналото и бъдещето на евентуален живот и като пасивни инструменти за канализиране на други същества.

Сила на източника: Извънземни и военни фракции могат да инсталират в похитените екраниращи спомени с множество безотказни пластове, да инсценират заблуждаващи сценарии на отвличане и да се включат в ума на хипнотизирания субект, за да говорят чрез него, докато той е в безсъзнание.

Слабост на носителя: Хипнотизаторите могат да не

разберат кога си имат работа с източници на дезинформация, проявяващи се чрез техните клиенти. Ако те не осъзнаят, че екраниращите спомени се спотайват под по-дълбоки екраниращи спомени, те може да проникнат само до екраниращия спомен-примамка и да приемат следващия със сигурност истински. Същото е и при инсценираните отвличания, където онова, което се спомня всъщност е онова, което е преживяно, но самото преживяване е инсценирано за похитения за отвличане на вниманието. Освен това, ако хипнотизираното лице стане инструмент, чрез който даден дезинформатор може директно да говори, то хипнотизаторът е в жив контакт с някого или нещо, което може да се възползва от неговата слабост.

Сила на носителя: Информацията, която може да се извлече чрез хипноза е завладяваща, забавна и понякога проверяема. Затова тя има голяма привлекателност и се ползва с уважение в областта на неконвенционалните изследвания. Тя може да се използва също така и от академичните учени като изследователско допълнение за разширяване на тяхната банка от данни. Както в случая с канализирането, понеже онова, което се казва, не може винаги да се провери, дезинформацията може да бъде толкова творческа и фантастична, колкото се иска от нея.

Слабост на аудиторията: Дезинформацията се осланя на предположението, че онова, което се извлече чрез хипноза, ако не е изфабрикувано от субекта или въведено от хипнотизатора чрез насочващи въпроси, най-вероятно е истина. С други думи, това е погрешното заключение, че „ако не е субективно и невярно, то е обективно и вярно“, което пренебрегва възможността за обективна измама. В обичайните случаи, където не са намесени измамни намерения, хипнозата наистина може да бъде надеждна, но доверието и уважението, които хипнозата печели чрез надеждни случаи, не трябва да се пренася сляпо на

потенциално дезинформативни случаи.

Директни съобщения

Резюме: Понякога като че ли съобщения до обществеността идват директно от извънземните, без посредник. Това включва радио сигнали от космоса, намеса в телевизионни предавания, кръгове в посевите и анонимно разпространени текстове, написани от тяхна гледна точка¹⁷.

Сила на източника: Всяка извънземна или военна групировка с достатъчно напреднала технология може да създаде кръгове в посевите, да се намеси в телевизионните сигнали, да излъчи радио сигнали от космоса и да използва анонимни човешки посредници, които да разпространят внимателно съставени съобщения към нашия свят. Възможностите им значително надхвърлят онова, което може да постигне един случаен майтапчия, и те ги използват като предимство, за да направят съобщенията си далеч отвъд възможностите на майтапчията и по този начин да изглеждат автентични.

Слабост на аудиторията: Ако аудиторията вярва, че съобщението наистина е дошло от извънземните, тя ще бъде заинтригувана и ще приеме съобщението като искрена декларация за намеренията на извънземните. Съобщението може да приеме авторитетен тон, да приеме формата на отговори на съобщения, които ние самите сме изпратили в космоса, да апелира към етични меме като загриженост за глобалното затопляне, пренаселването и корумпираното управление, да подлагат интелекта на изпитание с фиктивно криптиране или да подготвят аудиторията за бъдещи измами, давайки ключови бъдещи дати и предсказания. Аудиторията трябва да бъде убедена, че извънземните изпращат важни

¹⁷ Например, пиратското телевизионно предаване на Vrillon през 1977, съобщението Do You Wish That We Show Up?, разпространено в Интернет през 2003, и формите в посевите при Crabwood (август 2002) и Chilbolton (август 2001).

съобщения до света, така че съдържанието на съобщението да повлияе върху мнението ѝ относно природата на тези извънземни и какво трябва да бъде извършено.

Дезинформация, изпратена чрез директно съобщение има за цел да изкриви общественото осъзнаване подбудите на извънземните и да повлияе на аудиторията да подкрепи някои действия и ценности, които са от полза за даден таен план.

Анализ

Както може да се види, дезинформацията използва най-различни методи, за да се прицелва в най-различни видове публика:

- Масите, които биха предпочели стабилност и сигурност пред обезпокоителни истини
 - Духовни и ню-ейдж типове, които се поддават на самозалъгване и емоционалност
 - Интелектуалци, чиито ограничени разсъждения произтичат от погрешни предпоставки
 - Контракултури, чието възхищение от странното надделява над интереса им към истината
 - Фактуалисти, които приемат само доказателство, отговарящо на техните субективни стандарти за правдоподобност
 - Политически активисти, които биха подкрепили погрешни решения, за да се преборят с истински несправедливости
 - НЛО запалянковци, които жадно поглъщат трохите дезинформация, поради нейното сензационно естество
 - Похитени, на чиито личности е възложено да бъдат посредници между хората и извънземните
- Методите включват:
- Призоваване към сляпо уважение на авторитета
 - Призоваване към неправилни и ограничаващи

предположения

- Призоваване към емоционални предубеждения
- Призоваване към необходимост от безопасност, спокойствие и сигурност
- Призоваване на егото към желание за идентичност и специалност
- Призоваване към скука чрез възбуждащи интереса и забавни истории
- Призоваване към скептицизъм, за да се изложи истината на присмех
- Призоваване към умствена апатия чрез представяне на ненужно опростенческа картина
- Предлагане на погрешен изпускателен отвор за добри намерения
- Използване на логическо жонгльорство
- Принудително избиране на една от две еднакво погрешни противоположности
- Даване на подвеждащо доказателство
- Инсцениране на изкуствено потвърждение чрез привидно независими източници

Как може някой да направи разлика между това, дали даден източник разпространява дезинформация и това, дали само невинно изразява различно мнение? Истина е, че хората могат несъзнателно да предадат полуистини, след като сами са повярвали в тях, но въпросът засяга основния източник на тези идеи. Отговорът е, че умишлеността зад дезинформацията придава на нейните дефекти определена насоченост. С други думи, дефектите са толкова добре изпипани и насочени, за да са неумишлени, и носят печата на лукав интелект под издадена напред маска на невинност.

Заговор без ръководител

Същевременно трябва да се подчертае, че един таен план

може да се осъществи чрез привидно противоположни елементи, като илюзията за външна липса на единство и за независимост маскира скрития порядък.

Следователно, заговорът не е организиран така, както би си помислил някой, защото онези под върха на пирамидата на ръководството привидно могат да действат на своя глава. Те могат да се карат един с друг, взаимно да се подозират или презират, изпълнявайки независимо свои собствени тайни планове и действащи в съответствие с уникални идеологии. Но подобно на плувци, носещи се надолу по течението на реката, въпреки че се движат независимо един от друг и че техните курсове могат взаимно да се противопоставят и неутрализират в повърхностно отношение, те все пак споделят една обща посока, в която напредва най-висшият невидим таен план.

Няма нужда от координация сред нисшите елементи на заговора, ако една широка гама внимателно замислени причини, чието начало е поставено по-рано, произведе каскада от ефекти, които изкусно се срещат в една точка в точния момент. За човешки заговорници това би изисквало невероятно умение за предсказване на бъдещето, но умението за предсказване на бъдещето и това да се вижда миналото, са равностойни за междуизмерните сили, действащи извън линейното време, които нямат проблем да сканират времевата линия, за да се прицелят в точните моменти.

И така, докато различни потоци дезинформация и погрешна информация като че ли си противоречат едни на други в подробностите, онова, което има значение, е тяхната обща посока и комбинирана синергия. Човек трябва да изследва крайните последствия, за да разбере основните подбуди. Това ще направя в следващата част чрез даване и анализиране на редица примери на извънземна дезинформация.